

til i Forening at overtage Stutteriet for deres Regning paa Vilkaar, der skjønnes antagelige. Jeg vil hertil føie, at da jeg læste disse Ord, fik jeg strax det Indtryk, at en Overenskomst sandsynligtvis vilde komme istand paa den her betegnede Maade, især naar der toges Hensyn til det Historiske fra den nærmeste Fortid, nemlig det os Alle bekendte gode Forhold, som bestaaer imellem store og smaa Bønder, saa at de smaa Bønder ikke vilde krympe sig ved at give deres Minde til, at der af Statskassen offres et i Forhold til Offret i Fortiden ubetydeligt Tilskud af 3000 Rd. aarlig, imedens de store Private tilskyde et sandsynligt noget større Beløb. En Ting beroligede mig imidlertid med Hensyn til det ærede Medlems Foredrag, og det var, at han ønskede, at Sagen blev henviist til et Udvalg, der kunde saa maaffee dog være Haab om, at det ikke vilde gaae Lovforslaget slet saa ilde som adskillige Medlemmer i deres Foredrag have varslat om. Jeg vil med Hensyn til de Foredrag, der ere holdt tidligere, sige, at jeg ikke kan være enig med den ærede første Taler i, at Hesteavlens i det Hele taget er gaaet tilbage. Jeg troer tværtimod, at den er gaaet ikke ubetydeligt frem, og jeg troer tillige, at hvis Frederiksborg Stutteri fra 1830 indtil nu var blevet opretholdt nogentunde i den saame Tilstand, som det var tidligere, saa vilde Hesteavlens have gjort en heel Deel mere Fremskridt, end det nu har gjort. Det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgfreds (C. B. Rimeslad), skal jeg ikke indlade mig paa, saameget mindre som jeg ikke synes, at han gik særlig ind paa Realiteten af, hvad der foreligger ved nærværende Lovforslag, og han endvidere var saa velvillig at indrømme, at han ikke havde nogen særlig Kundskab i den Slags Ting. Det forekommer mig derfor ikke saa ganske rigtig, naar det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds, som fik Ordet næst efter ham, derfra hentede den Trost, at han ikke var i Wildfarelse paa Grund af, at han netop var enig med den foregaaende Taler. Hvad Foredraget af det ærede Medlem for Bisborg Amts 4de Valgfreds (Kjær) angaaer, naar han oplyste, at Befolkningen i hans Egn havde den Tro,

at de Heste, som kom fra Frederiksborg Stutteri, snarere vare istand til at ødelægge end til at ophjælpe Hesteavlens, saa skal jeg ikke modsig ham, men blot henvise ham til, at hvis Hestene ere komne til hans Egn i den Tid, da Frederiksborg Stutteri var i fuldkomment Forfald, i den sletteste Tid, saa er det meget rimeligt, at de Heste have været saa daarlige, som det ærede Medlem siger; men naar han derimod sagde, at man ikke mere har det Frederiksborgske Blod hverken i fortyndet eller i fortykket Stikkelse, saa har han ikke Ret. Det er næppe muligt, at man i den Egn, hvor han lever, kan have undgaaet at komme i Berøring med det Frederiksborgske Blod, som vort Land ved Begyndelsen af dette Aarhundrede og tidligere var saa heldig at hare i dets bedste Stikkelse, og jeg troer at burde tilføie, at jeg er overbevist om, at de høie Priser, som det ærede Medlem ved forskjellige Leiligheder har nævnt for Heste i hans Egn, tildeels skyldes det Frederiksborgske Blod. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men jeg vil dog opfordre ham til at undersøge det noget nætere, saa vil han vist komme til det samme Resultat. — Hvis det maatte være mig tilladt, saa vil jeg her fremsføre nogle almindelige Bemærkninger om Stutteriet, idet jeg seer det fra et noget andet Synspunkt end de fleste af de ærede Medlemmer, der hidtil have haft Ordet. Jeg betragter Lovforslaget, saaledes som det foreligger i sine Grundtræk, som heldigt, og jeg gjør det, fordi jeg betragter det med Hensyn til Hesteavlens som en af de største Feil, der ere begaaede her i Landet, da man i sin Tid omtrent i 1830 ophævede det gamle Frederiksborg-Stutteri og splittede Hestebestanden til alle Sider; efter hvad jeg har hørt, kom en Deel, og det ikke de daarligste, til Udlandet, og jeg anseer Lovforslaget som heldigt paa en Tid, da man nu, efterat man siden den Tid har gjort Forsøg i forskjellige Retninger, hvoraf de første vare meget uheldige, nu endelig — hvad der erkendes af de fleste — er kommen dertil, at man paa Frederiksborg igjen har Noget, som er godt paa Veie til at blive ligesaa godt som det gamle Frederiksborg-Stutteri. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men jeg troer dog,